

DIT BOEK IS VAN:

.....,

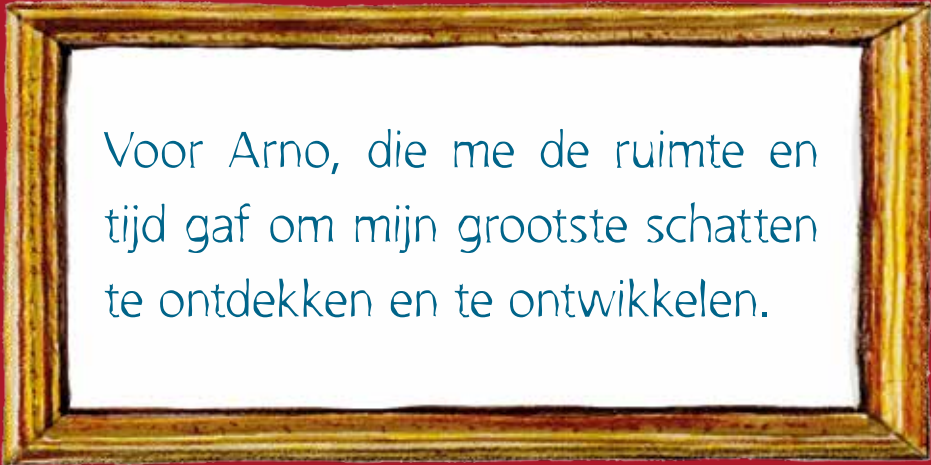
OMDAT.....

.....

.....

..... (HIER KAN
EEN HART OF IETS
UIT JE HART)

Voor Arno, die me de ruimte en
tijd gaf om mijn grootste schatten
te ontdekken en te ontwikkelen.

Dit boek kun je zelf lezen, je kunt een volwassene vragen om het aan je voor te lezen, of je kunt het voorlezen aan een volwassene.

Je kunt erover praten, of je kunt er stil in je hoofd over nadenken.

Je kunt de werkbladen invullen, of je kunt er langs bladeren. Je kunt het één keer lezen, of elk jaar als de blaadjes gaan vallen of de dag het langst is.

Je kunt het nu lezen, of je kunt het wegleggen en later aan [je] kinderen voorlezen. Je mag het stiekem leuk vinden, of stiekem stom, of heel hard leuk of heel hard stom.

Er mag in dit boek geknipt, geplakt, gekliederd en gekleurd worden. Als de volwassenen protesteren, zeg je maar dat ze hun eigen boek moeten kopen. Want dit is jouw boek en jij mag ermee doen wat je wilt.

Als je dit boek liever schoon wilt houden, kun je met de code achterin het boek de werkbladen online downloaden en uitprinten.

En lieve volwassenen, dit boek is ook voor jullie. Want de schatten die je gaat vinden hebben geen leeftijdsgrens.

Goeie reis, beste grotere en kleinere kinderen!

HARALD
HOOFD

ANASTASIA HART

HELT HOOFD

TIP HOOFD

EUGENIE VAN GISTEREN

MIJNHEER TOM

DE FAMILIE
HOOFD
EN HUN
STEUNZOLEN

LENNARD

DEEL 1

DE GESCHIEDENIS VAN HOOFDEN HART

Nooit eerder had de oude man zoiets gezien. De kolkende massa sleurde het kasteel, de honderden kantelen, de ophaalbrug en de statige torens mee. Hier en daar gaven luiken en deuren het gevecht op en vielen krakend in de stroom. De man moest vluchten, maar hij kon zich niet losmaken van het schouwspel. Hoe had het zover kunnen komen?

Hoofdstuk 1

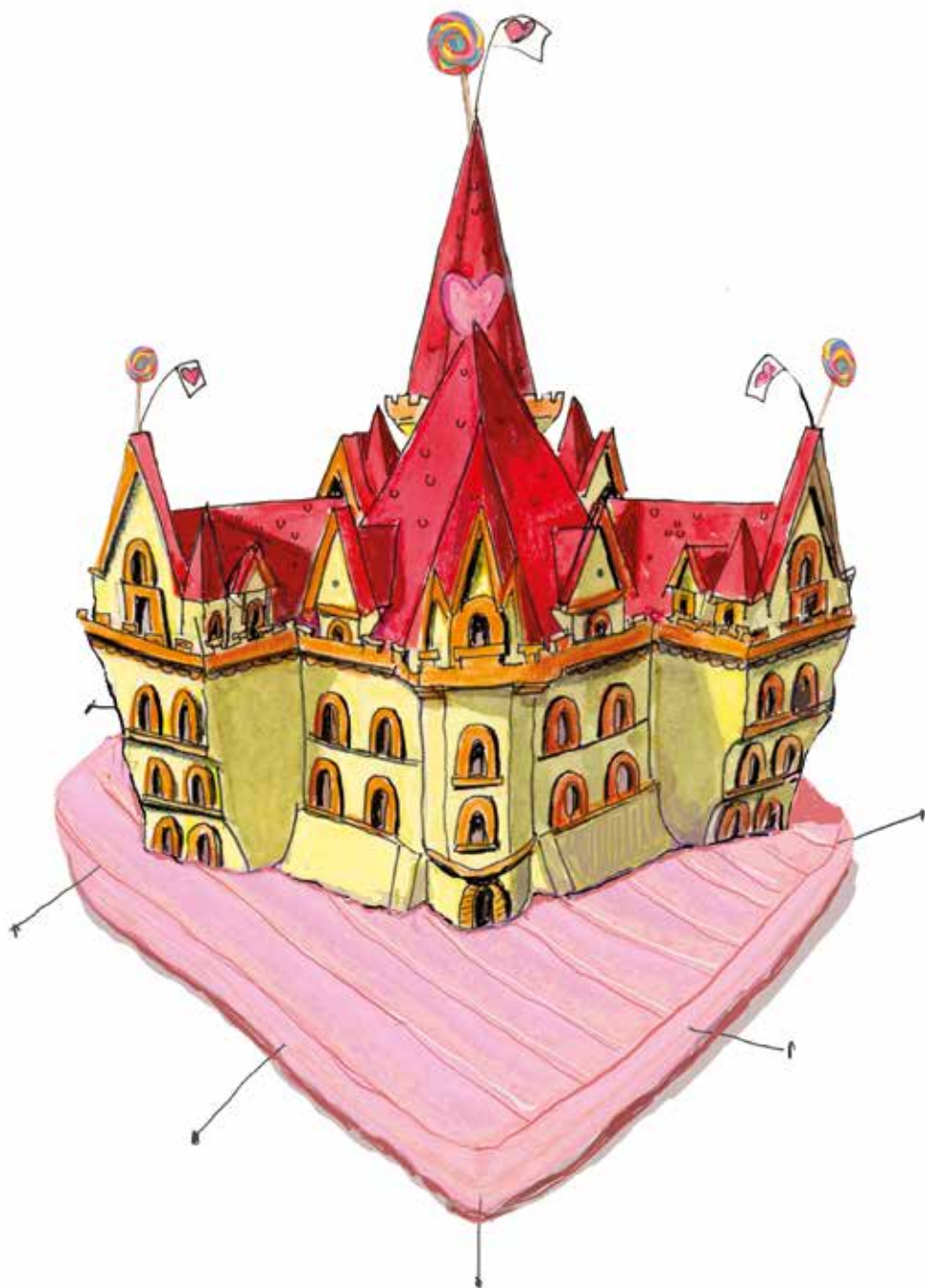
DE ONGELUKTENOPVANG

Het was de dag dat haar vader hun kasteel verliet. Maar dat wist Tip nog niet toen ze het veel te warme, superdeluxe dekbed van zich afsloeg. Haar benen bungelden over de rand van het bed, de grond was net buiten haar bereik. *Ik ben echt belachelijk klein*, dacht ze. *Misschien praat ik daarom wel zo hard.*

Ze sprong op de grond en schoof de gordijnen open. Beneden zag ze haar moeder, Koningin Hart, van het kasteeltuin-kussen afglijden, een boodschappentas aan haar arm.

Ze grinnikte. *Gekke mam in ons gekke huis*. Tip hield van de zachtgele muren van oerdegelijk eetpapier, de rode daken van aardbeitumtummetjes en de tuin vol knalroze zuurstokken. Ze hadden wel honderdvijfentachtig kamers en elke kamer had een chocoladefontein en een kauwgombollenautomaat.

Behalve dat het huis lekker was, was er nóg iets bijzonders mee aan de hand: het was opblaasbaar. De bodem was gevuld met lucht en zat aan de grond vast met stevige snoepkettingen, omdat een opblaasbaar kasteel nou eenmaal snel wegwaait. Door deze bijzonderheid kon je stuiteren en springen op de vloeren van de benedenverdieping én in

de kasteeltuin. *Echt tof*, vond Tip.

Ze raapte een geel joggingpak van de grond, rook eraan en besloot dat het nog wel een dagje mee kon. Ze wurmde zich in een paar sneakers en rende naar de keuken, waar Kokkie in een ketel zelfgemaakte appelmoes stond te roeren. Tip was verslaafd aan de appelmoes van Kokkie.

‘Goeiemorgen beste appelmoesmaker van Het land van Alles en daarbuiten!’ riep ze.

‘Goeiemorgen prinses wervelwind,’ glimlachte Kokkie. Ze wees naar een ovenrek, waar goudbruine driehoekjes lagen te dampen. ‘Ik heb verse appelflappen vandaag.’

‘Top!’ Tip veegde een berg flappen in haar tas, pikte een fles sinaasappelsap van het aanrecht en stoof de deur uit.

‘Wat ga je doen?’ riep de kok haar na.

‘Ik ga een eind veel te ver lopen!’ riep Tip terug. ‘En daarna loop ik nog een stukje verder.’

In zes flinke sprongen was ze aan de rand van de springkussen, trok wat dropstengels uit een dropstruik die op de rand groeide en gleed van het kussen af. Met de stengel in haar mond liep ze de weidse velden in.

Toen ze ver genoeg had gelopen, liep ze nog een stukje verder. En zo kwam ze in een gebied dat ze niet kende. Het gras was hier dor en er cirkelden kraaien boven een rood, vervallen gebouw.

‘Hmm, dat is interessant,’ zei ze tegen niemand in het bijzonder. ‘Een plek die ik nog niet ken.’

Ze gooide haar rugzak over haar andere schouder en liep verder. Het gras werd hier hoger en geler. De kraaien vlogen nu rakelings langs haar hoofd en hoe verder ze liep, hoe harder ze tegen haar krijsten.

De lucht leek hier ook stil te hangen, alsof er een dikke deken over het landschap hing die de lucht wilde verstikken. Het voelde alsof hier iets was wat ze liever niet wilde weten.

'Prinses Tip!'

Ze schrok.

Een Luchtwachter kwam uit het niets aanrennen.

'Prinses Tip! Wegwezen!'

'Wegwezen? Ik ben een prinses!' riep ze terug.

Hijgend stond de man voor haar, z'n handen op z'n knieën, alsof zijn benen er anders vandoor zouden gaan.

'Sorry Koninklijke Prinsessenmajesteit, maar ik moet u helaas vragen dit terrein te verlaten. Het is hier niet veilig. In verband met de besmettelijkheid.'

'Besmettelijkheid?' Ze keek langs hem heen naar het gebouw met de loshangende dakpannen. Ze zag nu dat er tralies voor de ramen zaten. En boven de deur hing een bord. Snel deed ze een stap achteruit.

Hoofdstuk 2

HELT HOOFD

‘Schiet eens op Helt.’ Koning Hoofd stond al met zijn jas aan. Hij keek naar het zakhorloge in zijn hand. ‘Het is zeven uur geweest. Je bent al zesenvieftig seconden te laat. Negenenvieftig. Drieënvieftig.’ ‘Bijna klaar, pap.’ Helt maakte zijn Verdenker vast aan zijn broekriem. Het apparaat zag eruit als een zaklamp, met een paars knopje dat precies ter hoogte van zijn duim zat.

‘Heb je je handschoenen bij je? Muts? Pleisters, kompas, een noodrantsoen water?’

‘Check,’ zei Helt. Ze gingen maar een uurtje weg, maar Koning Hoofd was graag op alles voorbereid. Dat was soms best lastig, maar Helt wilde niet de kans lopen om dood te bloeden. Of dood te vriezen. Of van de dorst om te komen, alleen omdat hij niet goed nadacht over wat hij mee moest nemen.

‘Keurig,’ zei de koning, toen hij zijn zoon inspecteerde. Hij trok de stropdas van Helt recht en gaf een klopje op zijn friskewassen